

Arrest

nr. 232 385 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. A. NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. A. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2020 komt verzoekende partij aan op de luchthaven van Brussel-Nationaal vanuit Luanda, Angola.

1.2. Op 31 januari 2020 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost
..... werd door
ondergetekende, 1

de heer / mevrouw : naam F. voornaam G. L. geboren op 10.10.1957 te V. geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te / houder van het document nationaal paspoort
van Angola nummer (...) afgegeven te SME Luanda op : 26.04.2016 houder van het visum nr. / van het
type / afgegeven door / geldig van / tot / voor een duur van / dagen, met het oog op : /
afkomstig uit Luanda met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer
van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar)
wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot
het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende
reden(en):

(..)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid,
1°/2°)2 Betrokkene is een toekomstige passagier vanuit Luanda en is bij aankomst in het bezit van een
doorreisticket naar Istanbul (Turkije). Betrokkene reist enkel met zijn paspoort van Angola en heeft niet
de intentie om zijn reis naar Turkije verder te zetten. Zijn Angolees paspoort is niet grensoverschrijdend
noch visumvervangend. Hij is slechts in het bezit van een vervallen Belgische verblijfskaart (vervallen
sinds 30.04.2015).

(...)”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad
voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op
dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de
vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

*“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de
beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens
de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.
Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de
taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”*

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in
artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende
werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van
een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107), blijkt dat
aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos
aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te
worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de
diensten, waarvan de werking het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de
talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en
bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal
van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging
gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving
op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant,
1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (zie ook bespreking van het eerste middel), werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Premier moyen : pris de la violation des articles 41§1, 42 et 58 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative.

Le requérant expose que la décision entreprise viole manifestement la disposition vantée sous le moyen.

L'article 41§1 dispose que « les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

L'article 42 dispose : « les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier intéressé requiert l'emploi ».

En vertu de l'article 58, sont nuls tous les actes et règlements administratifs contraires, quant à la forme ou quant au fond, aux dispositions des présentes lois coordonnées.

Dans le cas d'espèce, le requérant, qui vient de l'Angola et qui ne connaît aucun mot en néerlandais a été interrogé en français et a donc fait usage de cette langue.

A la question : savez-vous lire ou/et écrire l'anglais, français ou néerlandais ? OUI/NON (soulignez les langues connues). C'est la langue française qui a été soulignée. Quant à la question : Quelles autres langues parlez-vous/savez-vous lire ? Il a répondu : Portugais -Français.

Le requérant a fait usage de la langue française lors de l'interrogatoire à l'aéroport.

En prenant sa décision en langue néerlandaise, la partie défenderesse a violé les dispositions susvisées.

Le Conseil d'Etat a décidé dans ce sens dans un arrêt rendu en date du 30/6/1993 en soulignant que « lorsque le requérant a fait usage de la langue française, l'administration qui prend sa décision en langue néerlandaise, viole les articles 41, paragraphe premier, et 58 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administratives » (CE, 6e ch., arrêt n°43.547 du 30 juin 1993, JLMB, 93/897). (Mis en gras et souligné par le requérant).

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu."

3.3. De Raad wijst erop dat *in casu* de bestreden beslissing een beslissing tot terugdrijving betreft. Dergelijke beslissing is een politiemaatregel die werd genomen na controle of verzoekende partij aan de inreisvoorwaarden voldeed. Het gaat aldus om een ambtshalve maatregel nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit was van geldige inreisdocumenten. Bijgevolg is artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken in deze niet van toepassing. Immers is de beslissing tot terugdrijving geen antwoord op enige aanvraag van verzoekende partij, noch een rechtstreeks gevolg van enige aanvraag. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich heeft uitgedrukt in het Frans tijdens het gehoor, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing diende dan ook niet in de taal waarvan verzoekende partij zich bediende te zijn

opgesteld en betekend. Conform artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak wel degelijk behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

Het eerste middel is niet ernstig.

3.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt :

“Deuxième moyen : pris de la violation de l'article 8 de la CEDH ; de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 ; des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, le principe général de bonne administration tenant à l'obligation pour une bonne administration de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et erreur manifeste d'appréciation.

Le requérant expose que les décisions entreprises violent manifestement les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elle comporte une motivation, à tout le moins, inadéquate.

L'article 8, §1 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) dispose que « toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale... ».

Cet article protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi et surtout le droit au respect de la vie privée.

Le droit au respect de la vie privée couvre un domaine d'application large, qui comprend les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui sur le plan culturel et affectif (Conseil d'Etat, arrêt n° 101547, 6 décembre 2001).

Selon la Cour EDH, cela recouvre « l'intégrité physique et morale d'une personne », et la garantie offerte par l'article 8 est principalement destinée à « assurer le développement sans ingérences extérieures de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables » (CEDH, n°13178/03 du 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeke et Kaniki Mitunga c. Belgique, p.27§83).

« Cette notion permet d'offrir aux étrangers une certaine protection sur base des liens sociaux et de l'intégration dans la société d'accueil » (Etat des lieux de la régularisation de séjour, dossier thématique, l'ADDE, décembre 2011, p.27).

Ces liens avec la Belgique sont entendus dans les sens des attaches que la personne a développées durant son séjour de plusieurs années en Belgique.

Le requérant a établi des liens personnels et sociaux en Belgique et dont il ne dispose pas en Angola. En effet, il est présent depuis 1992 et s'y est particulièrement bien intégré. Il porteur de la carte de résident n°B073199634 et ayant pour dernière adresse : (...) à 1060 Saint-Gilles. Qui plus est, il a introduit sa demande de nationalité belge en 2011.

Il est président de l'association culturelle de la CMAE (Culture et Musique Angolaise en Europe) depuis 2002 et membre de l'UNESCO, ancien Directeur Technique de l'émission radiophonique la Voix de Kinaxixi sur l'antenne de Radio Panik, ancien membre du conseil Bruxellois d'origine étrangère (CBOE). Dans le cadre des activités de l'association « Culture et Musique Angolaise en Europe » qu'il exerce en Belgique, le requérant entretient des relations avec les autorités européennes (commission européenne), belges et d'autres institutions basées en Belgique.

Tous ces éléments témoignent de la vie privée du requérant.

Il y a lieu de souligner que certes sa carte de séjour a expiré mais la durée de validité de du statut de résident (son droit de séjour) est illimitée.

Le requérant a été éloigné du Royaume pour des raisons indépendantes de sa volonté.

Il conserve en Belgique le centre de ses intérêts et sa présence sur le territoire est indispensable pour lui permettre de régulariser sa situation de séjour.

L'éloignement du territoire d'un étranger qui a tissé en Belgique de réels liens sociaux constitue une atteinte à sa vie privée (CEDH, C.c. Belgique, cité par Saroléa dans droits de l'homme et migrations, De la protection du migrant aux droits de la personne migrante, Bruylant, 2006, p.233).

Le Conseil d'Etat a jugé que « l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que la requérante a tissées en Belgique depuis son arrivée, tant avec ses condisciples de classe (...), est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (C.E., 11 février 1999, n°78.711, Rev.Dr. Etr., n° 102, 1999, p.40).

En refusant de prendre en compte les éléments présentés par le requérant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et viole le principe de la bonne administration tenant à l'obligation pour une bonne administration de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause.

Par ailleurs, la motivation de la décision attaquée est inadéquate et insuffisante, de sorte que, ce faisant, elle a aussi violé les articles 62.1 de la loi du 15/12/1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

3.5. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, op het eerste gezicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij persoonlijke en sociale banden heeft opgebouwd in België. Zij stelt sinds 1992 goed geïntegreerd te zijn en een verblijfskaart te hebben. Zij is voorzitter van de culturele vereniging 'CMAE' sinds 2002 en lid van 'UNESCO', alsook oud-technisch directeur van de radio-uitzending la 'Voix de Kinaxixi' op 'Radio Panik' en oud-lid van de 'CBOE'. In het kader van haar activiteiten in de 'CMAE' onderhoudt zij banden met de Europese Commissie, alsook andere instellingen in België. Dit alles getuigt volgens haar van een privéleven. Hoewel haar verblijfskaart vervallen is, is haar verblijfsrecht evenwel onbeperkt. Zij is uit België verwijderd geweest om redenen, onafhankelijk van haar wil, en zij heeft in België nog altijd het centrum van haar belangen. Haar aanwezigheid in België is noodzakelijk om haar toe te laten haar situatie te regulariseren.

3.7. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er vooreerst op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS, 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan zij geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou zij een privéleven hebben in België, laat staan een beschermenswaardig privéleven. Immers blijkt dat zij sinds 2014 teruggekeerd is naar haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij erop wijst dat haar verblijfskaart wel vervallen is, maar zij recht heeft op onbeperkt verblijf, brengt de Raad artikel 19, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet in herinnering dat bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

Uit artikel 19, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt verder dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, en het land verlaat, zijn recht op terugkeer verliest indien hij langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, § 3, van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

"§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Enkel wanneer blijkt dat de vreemdeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan hij opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de minister of van zijn gemachtigde (artikel 40 van het vreemdelingenbesluit).

Zoals duidelijk blijkt, voldoet de situatie van verzoekende partij geenszins aan voorgaande bepalingen.

Verzoekende partij verblijft al sinds 2014 niet meer in België. Zij heeft België aldus al zes jaar geleden verlaten. Verzoekende partij betwist verder de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat haar verblijfskaart vervallen is sinds 30 april 2015. Het is duidelijk dat verzoekende partij niet meer kan genieten van het recht op terugkeer.

Daarenboven wijst de Raad erop dat voormelde bepalingen, meer bepaald de melding aan het gemeentebestuur inzake het voornemen terug te keren, er net toe strekt om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt. De vaststelling dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan de meldingsplicht en zij al zes jaar geleden het Belgische grondgebied heeft verlaten, doet op het eerste gezicht dan ook afbreuk aan haar betoog dat haar hoofdbelangen zich steeds in België hebben gesitueerd. Haar betoog voorts dat zij wel eerder wenste terug te keren, maar zij bestolen werd en niet meer in de mogelijkheid was eerder terug te keren, is, naast de vaststelling dat dit geen afbreuk kan doen aan de uitdrukkelijke bepaling van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit, hoegenaamd niet geloofwaardig. Dit temeer verzoekende partij zelf toegeeft dat zij zich tot de Belgische ambassade in Luanda heeft gewend in 2018 (vier jaar na haar vertrek uit België). Uit niets blijkt dat zij zich niet eerder – indien zij werkelijk de intentie had terug te keren naar België omwille van belangen alhier – tot de Belgische vertegenwoordiging had kunnen richten.

Het gegeven dat verzoekende partij in het verleden actief was in België, zelf voor diverse verenigingen (zie voorgelegde stukken dienaangaande gevoegd aan het verzoekschrift), maakt geenszins dat zij thans na een afwezigheid van zes jaar nog gewag kan maken van banden met België die doen blijken van een privéleven alhier.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog haar middel uitbreidt door er ook op te wijzen dat zij een familieleven in België heeft met een echtgenote en meerderjarig kind, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij dit gegeven niet heeft aangebracht in haar verzoekschrift. Daargelaten de vraag of het *in casu* gaat om een geoorloofde uitbreiding van het middel (cf. RvS, 4 oktober 2018, nr. 242.517), wijst de Raad erop dat – voor zover al moet aangenomen worden dat verzoekende partij inderdaad nog een echtgenote in België zou hebben – zij op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de banden met deze echtgenote nog reëel en hecht zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM, temeer verzoekende partij reeds sinds 2014 vertrokken is uit België. Dit alles geldt ook voor wat betreft het meerderjarig kind, waarbij verzoekende partij bovendien niet aantoont dat, zelfs al zou er sprake zijn van een familieleven met dit meerderjarig kind, *quod non*, er bijzondere banden van afhankelijkheid zijn tussen haarzelf en dit kind, zodat het alleszins niet om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gaat.

Verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste gezicht hoegenaamd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.8. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt :

“Troisième moyen : pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales :

Le requérant est diabétique et son état de santé nécessite des soins appropriés.

Il est suivi en Belgique par le médecin N.G. M. comme l'atteste le « passeport du diabète ».

L'absence de soins adéquats risque d'entraîner le déséquilibre diabétique et le coma possible.

Quant aux besoins spécifiques en matière de suivi médical, son état nécessite un suivi en médecine spécialisée.

L'exécution de la décision entreprise comporte un risque avéré de violation de la disposition vantée sous le moyen dès lors que le requérant est une personne gravement malade, et qui plus est, dans une situation exceptionnellement vulnérable si tant qu'il est établi qu'il n'y a pas un traitement disponible et encore moins accessible en Angola.

Comme l'arrêt Soering l'avait déjà souligné, la garantie de l'article 3 représente en effet « l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe » (Arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7.7.89, Série A, n°161, §88 ; arrêt Chahal c. Royaume-Uni du 15.11.96, §§79-81, R.D.E., 1997, n°92, 77 ; Arrêt Aydin ; C.E.D.H., 17.12.1996, aff. Ahmed, R.D.E., 1997, n°92, 88) et la simple exposition de la requérante à un traitement inhumain constitue par elle-même un traitement inhumain (Arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7.7.89 : Selon l'arrêt, le fait que l'Etat expulsant ne soumet pas directement le requérant à des traitements inhumains ne saurait le relever de (sa) responsabilité, au regard de l'article 3, pour tout ou partie des conséquences prévisibles qu'un tel acte entraîne en dehors de sa juridiction).

ans ces circonstances, il convient de considérer que le requérant se trouve dans une situation d'impossibilité absolue de retourner dans son pays, ce retour l'exposant à un risque de dégradation de son état de santé qui pourrait entraîner des conséquences graves pour sa vie ou son intégrité physique.

En d'autres termes, le requérant se trouve dans une situation médicale telle qu'il ne pourrait être éloigné du territoire sans violation de l'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales."

3.9. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili/België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10), waarbij het Hof stelde:

“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. De Raad wijst erop dat verzoekende partij aan de grens met België werd tegengehouden en dat verder gebleken is dat zij al sinds zes jaar niet meer in België verblijft. Zij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij in België behandeld wordt voor haar diabetes. Het gegeven dat dit wel zo was toen zij zes jaar geleden in België verbleef (zie stuk ‘*passeport de diabète*’), doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden in haar niet-onderbouwd betoog dat zij geen adequate behandeling

voor haar diabetes kan krijgen in Angola. Immers heeft zij aldaar de laatste jaren verbleven met haar aandoening en er blijkt niet dat zij aldaar verstoken is gebleven van eventuele benodigde zorgen. De Raad benadrukt daarbij dat in het administratief dossier een rapport *“Angola, Situation médicale, Renseignements du voyage de service en Angola”* van 20 juni 2003 zit waaruit blijkt dat diabetici in Angola kunnen behandeld worden (p.14). Verzoekende partij legt geen enkel objectief gegeven voor waaruit kan blijken dat de situatie in Angola desbetreffend thans anders is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig.

3.10. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.11. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER